

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัส เรื่องปัญหาการใช้คำไทยในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 มีใจความว่า "เราโชคดีที่มีภาษาเป็นของตนเองแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียงคือให้ออกเสียงให้ชัดเจนถูกต้อง อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ความหมายว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยคนับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาอย่างหนึ่ง คือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานี้ก็ไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้" (กรมวิชาการ. 2540 : 95)

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะภาษาเป็นมวลประสบการณ์และเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ถ้าขาดสิ่งสำคัญนี้แล้วมนุษย์คงไม่สามารถรวมกันเป็นสังคมได้ ภาษาไทยมีบทบาทที่สำคัญต่อวิถีชีวิตของคนไทยเพราะใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ เป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมความรู้ความคิด ซึ่งคนไทยทุกคนต้องเรียนรู้เพื่อให้มีความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพสูงสุด (กองทัพ เคลือบพนิชกุล. 2542 : 6)

ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้พัฒนาให้เป็นที่ไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาที่เป็นแกนกลางภาษาไทยเป็นหนึ่ง ใน 8 สาระการเรียนรู้และยังกำหนดมาตรฐานสาระการอ่านไว้ในมาตรฐานที่ 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ประกอบกับครุภาษาไทยจะต้องสอนให้รู้จักอักษรที่ถูกต้อง อ่านให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้น (กรมวิชาการ. 2546 : 74)

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้สาระการเรียนรู้อื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติในปีการศึกษา 2546 อ้างว่า ที่ผ่านมามีผลการประเมินวิชาภาษาไทยผลการประเมินคุณภาพภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มีผลการประเมินด้านคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับดีที่มีค่าเฉลี่ย 2.50 ของ

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 มีสถานศึกษาที่มีผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ดีเพียงจำนวน 50 โรงเรียนในจำนวน 129 โรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 38.76 สำหรับมาตรฐานที่ 6 ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 มีค่าเฉลี่ย 2.50 คิดเป็นร้อยละ 37.21 จากข้อมูลดังกล่าวยังมีโรงเรียนอีกจำนวนมากที่ต้องปรับปรุงยกระดับมาตรฐานให้สูงขึ้น (สมศ.) และในปีการศึกษา 2546 ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำคือผลการจัดสอบวัดคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2546 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60.12 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 43.36 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.53 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 36.50 จะพบว่า นักเรียนยิ่งเรียนสูงขึ้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยิ่งต่ำลง ทั้งนี้อาจมีสาเหตุจากพื้นฐาน การอ่านเขียนวิชาภาษาไทยไม่ดี เมื่อพบกับตำราหรือข้อความที่ยากขึ้น ทำให้ผลการเรียนยิ่งต่ำลงประกอบกับในด้านการเรียนการสอน ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน วิธีสอนไม่น่าสนใจ ไม่ช่วยให้เด็กเกิดความคิด ไม่สามารถอ่านเขียนได้ กระบวนการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับหลักการทางภาษาศาสตร์ นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ การสอนทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่สัมพันธ์กัน ทำให้ขาดความรู้ ความเข้าใจ เขียนไม่ถูกต้องตามหลักภาษา การสะกดคำ ขาดความสามารถในการอ่าน เนื่องจากทักษะการอ่าน การเขียนเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กันโดยตรง (บันลือ พุกกะวัน. 2535 : 1) ดังนั้น การอ่านการเขียนของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความจำเป็นจะต้องแก้ไขวิธีสอนอย่างเร่งด่วน ถ้าปล่อยทิ้งไว้จะทำให้คนไทยอ่านเขียนผิดจะทำให้ภาษาไทยวิบัติจะมีผลทำให้เสียหายแก่ ประเทศชาติ

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้รับการพัฒนาจากผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านและครูผู้สอนภาษา ได้แก่ ไบรอันเกรย์ ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ และเนียร์ดอร์ ในประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา ประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับประเทศไทย เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2546 : 93) ได้ร่วมกับ ริชาร์ด วอร์คเกอร์ เบนดัล บาร์เล็ดได้ทำการทดลองวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย พบว่านักเรียนสื่อสารได้ดีทั้งพูดและเขียน สนใจการเรียนรู้ รักการอ่านและเขียน พัฒนาความคิดรวบยอดจากการอ่านได้เร็ว

จากผลการประเมินภายนอกของสมศ. ที่ระบุว่า มีโรงเรียนเพียงร้อยละ 38.76 ที่มีคุณภาพระดับดีอีกทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนเมื่อเรียนสูงขึ้นแต่กลับมีค่าต่ำลงและข้อมูลจากงานวิจัยพบว่า วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีผู้ทดลองใช้ทั้งในต่างประเทศและ

ในประเทศไทยทำให้นักเรียนมีความสามารถทั้งการอ่าน เขียน ฟัง พูด ได้ดียิ่งขึ้นดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเปรียบเทียบกับจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูเพื่อเป็นแนวทางนำไปสู่การพัฒนาการอ่าน เขียนและนิสัรกรการอ่านภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบนิสัรกรการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำคัญสำหรับผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนำไปใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อทำให้ผลการอ่านการเขียนคำพื้นฐานและนิสัรกรการอ่านของนักเรียนดีขึ้น
2. เป็นข้อมูลทางการศึกษาสำหรับผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. หน่วยในการวิเคราะห์ / หน่วยในการศึกษา (Unit of analysis)
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 2 ตำบลช้างใหญ่ อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มโรงเรียนร่มเกล้า อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 352 คน
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 2 ตำบลช้างใหญ่ อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งเป็นห้องเรียนตามสภาพจริง โดยการ

จับฉลากจากประชากร 6 ห้องเรียน จัดเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ห้องเรียนที่ 1 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน นักเรียน 29 คน ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กลุ่มทดลองที่ 2 ห้องเรียนที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 29 คน ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ จำแนกออกเป็น 2 วิธี คือ

3.1.1 การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

3.1.2 การจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

3.2 ตัวแปรตาม มี 3 ตัวแปรประกอบด้วย

3.2.1 ความสามารถในการอ่าน

3.2.2 ความสามารถในการเขียน

3.2.3 นิสัยรักการอ่าน

4. ระยะเวลาในการทดลอง

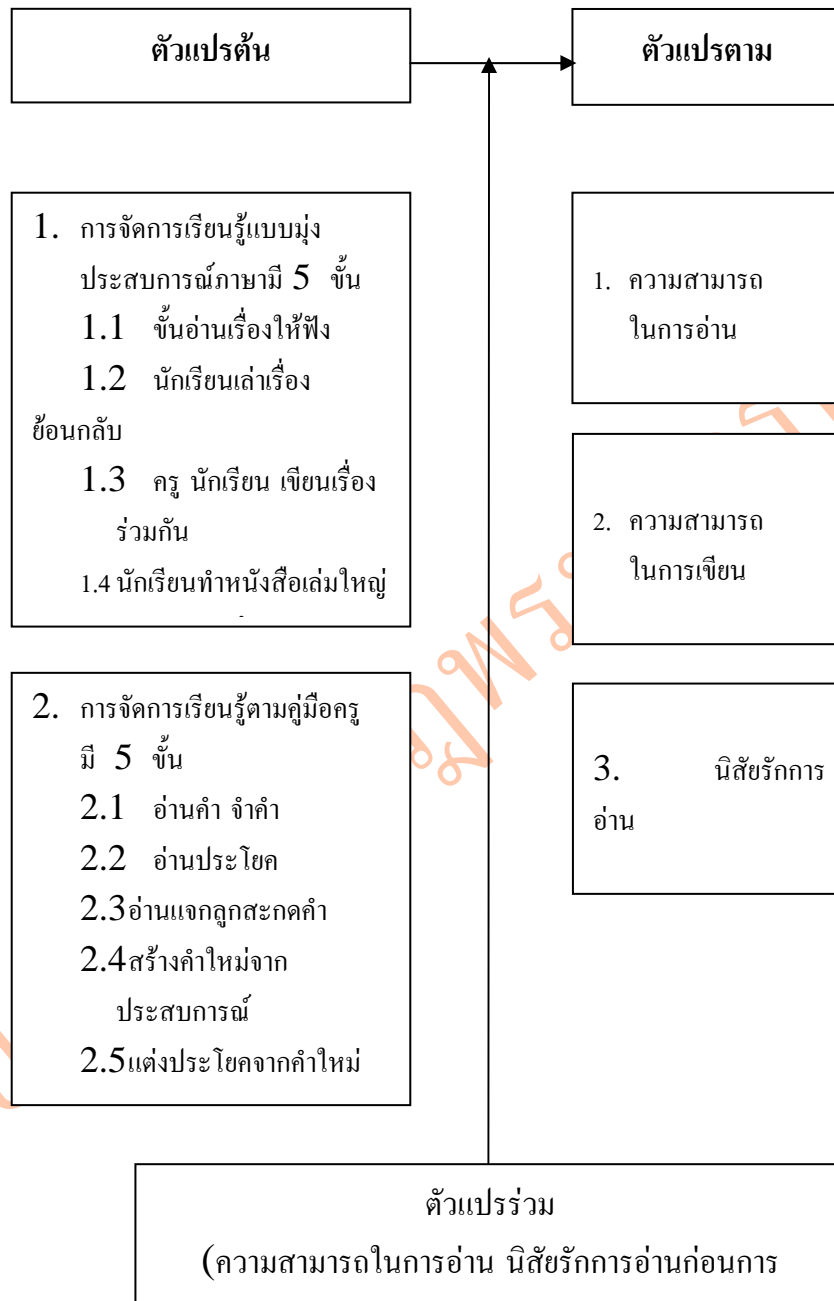
ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ ๆ ละ 5 ชั่วโมง ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนครั้งละ 2 ชั่วโมง

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องการอ่าน การเขียนคำพื้นฐาน ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นคำจากง่ายไปหายากเริ่มจากคำที่อยู่ในแม่ ก กา ทั้งที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ และมีรูปวรรณยุกต์ ประกอบ คำในหมวดคำนาม หมวดคำสรรพนาม หมวดคำกริยา คำในหมวดสี โดยผู้วิจัยได้นำเนื้อเรื่องตอนหนึ่งในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องบ้านแม่ไก่มาจัดทำภาพประกอบ และจัดทำเป็นรูปเล่ม มีจำนวน 6 หน้าเพื่อให้นักเรียนอ่านประกอบและนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาโดยนำข้อความขึ้นตอนที่ 4 มาฝึกทักษะทางภาษาขึ้นตอนที่ 5 ได้แก่ จำคำ เขียนคำ แต่งประโยค อ่านแจกลูกสะกดคำ สร้างคำใหม่ อ่านเรื่องใหม่และเล่าเรื่องจากประสบการณ์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งทดลองเปรียบเทียบความสามารถในการการอ่าน การเขียน และนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นียมศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated language encounters : CLE) หรือ มปก. หมายถึง ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังโดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวาใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่เร้าความสนใจ

ขั้นที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องตามลำดับเรื่องที่ได้ฟังในขั้นตอนที่ 1 ถ้าเล่าไม่ได้ครูต้องกระตุ้นโดยใช้คำถามและการดูภาพและให้แสดงบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 3 ครูนักเรียนเขียนเรื่องร่วมกัน นักเรียนช่วยกันบอกเรื่องให้ครูเขียนลงในแผ่นกระดาษที่ละประโยค ขณะเขียนครูต้องให้นักเรียนเห็นลีลาการเขียนที่ถูกต้องทุกตัว และครูต้องอ่านคำที่นักเรียนบอกก่อนเขียนคำใหม่ทุกครั้ง

ขั้นที่ 4 นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ ขั้นนี้นักเรียนได้แบ่งหน้าที่ตามความสามารถของตนในแต่ละกลุ่มมาทำงานเป็นกลุ่มร่วมกัน ก่อนร่วมกิจกรรมให้นักเรียนอ่านข้อความพร้อมกันทุกครั้ง ครูแจกกระดาษวาดเขียนโดยครูขีดเส้นเตรียมไว้ ให้นักเรียนลอกข้อความจากขั้นตอนที่ 3 แล้วช่วยกันวาดภาพระบายสีครึ่งหน้าจนจบเรื่อง แล้วช่วยกันทำรูปเล่มโดยลำดับเรื่อง ใส่เลขหน้าทำปก เย็บเล่ม เขียนรายชื่อสมาชิก พร้อมฝึกอ่านออกเสียง วาดภาพประกอบแผนภูมิครึ่งละ 1 แผ่นจนจบแล้วทำรูปเล่ม

ขั้นที่ 5 นักเรียนฝึกทักษะทางภาษา ขั้นนี้ได้นำข้อความในขั้นตอนที่ 4 มาฝึกทักษะทางภาษาในขั้นตอนที่ 5 ซึ่งนักเรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาตามลำดับ ดังนี้ 1) จำคำ 2) เขียนคำ 3) แต่งประโยค 4) อ่านแจกลูกสะกดคำ 5) สร้างคำใหม่ 6) อ่านเรื่องใหม่ 7) เล่าเรื่องจากประสบการณ์

2. การจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู หมายถึง การจัดการเรียนโดยยึดตามแนวคู่มือครูของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 อ่านคำ จำคำหมายถึงการอ่านเป็นคำและให้นักเรียน รู้ที่อ่าน ฝึกจำคำสังเกตรูปคำ แสดงความหมายของคำได้

ขั้นที่ 2 อ่านประโยคเพื่อให้สัมพันธ์กับภาษาพูดในชีวิตประจำวันและเห็นประโยชน์ของภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 3 ฝึกอ่านแจกรูปสะกดคำเมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับคำที่อ่านสังเกตรูปคำและฝึกอ่านแจกลูกสะกดคำ

ขั้นที่ 4 สร้างคำใหม่จากประสบการณ์นักเรียนคิดหาคำตามประสบการณ์ที่ได้รับในแต่ละขั้นของการเรียนและฝึกเขียนเป็นกลุ่มและรายบุคคลและฝึกอ่านสะกดคำทุกครั้ง ขั้นที่ 5 แต่งประโยคจากคำใหม่ที่สร้างขึ้นเป็นขั้นนำคำใหม่ไปใช้แต่งประโยคโดยฝึกแต่งประโยคตามความคิดด้วยวาจาและฝึกเขียนประโยคตามความเหมาะสม

3. ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ทางด้านภาษาที่มีอยู่รวมถึงความคิดและประสบการณ์เดิมเรียบเรียงเขียนเป็นคำ ข้อความ และประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ สื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้

4. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง กระบวนการที่เกี่ยวข้องระหว่างการทำงานของตา หู และสมอง ตาจะจำแนกสิ่งที่มองเห็นแล้วส่งไปสมองเพื่อแปลความ ผู้อ่านจะอ่านเร็วหรือช้าก็ขึ้นอยู่กับ การเคลื่อนไหวสายตาการมองย้อนกลับ และการกวาดสายตาในแต่ละบรรทัดการพัฒนาการเคลื่อนไหวสายตาจึงเป็นสิ่งสำคัญ หูเป็นอวัยวะที่ได้ยินเสียง ถ้าหูผิดปกติจะมีผลกระทบต่อการพูดและการอ่าน และสมองเป็นตัวควบคุมการทำงานทำหน้าที่รับรู้ แปลความ หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ถ้าสมองไม่พัฒนาไปตามลำดับขั้นจะส่งผลกระทบไปถึงการอ่านเป็นอย่างมาก

5. นิสัรค์การอ่าน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนเกี่ยวกับความสนใจ การชอบที่จะอ่าน อยากรู้ มีความพร้อมและพยายามในการอ่านได้แก่ การดูหนังสือ การดูรูปภาพจากหนังสือ การเปิดดูหนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ ดูภาพ หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ รู้จักใช้เวลาว่างเพื่อดูหนังสือ ซึ่งแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเป็นประจำ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู
2. ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู
3. นิสัรค์การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเปรียบเทียบกับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูในเรื่องการอ่านการเขียนคำพื้นฐาน นิสัยรักการอ่าน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ได้รับประโยชน์จากการวิจัยดังนี้

1. ทราบผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน เขียนคำพื้นฐานและนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูเพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้า ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่าน เขียนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องที่จะนำความรู้จากผลการวิจัยไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
3. เป็นแนวทางในการทำวิจัยต่อไป